

RUIS

APRIL 2008 - 30

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE HOPIJMOEDIGHEID
EEN GRATIS GEGAVE VAN DE RAAK & VZW
MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT WWW.RRAAK.BE

1975–1978 BAUDOUIN OOSTERLYNCK

METAPHON 001 — 4 LP box / 4 CD box

www.metaphon.be / www.baudouinoosterlynck.be

(K-RAA-K)³ PRESENTEERT

WWW.KRAAK.NET

Don 10 April 2008, (K-RAA-K)³ at Domino, Brussel

CASSETTE CRUSTS ON TAPE TRIPS

BUFFLE ^[a]

NONHORSE ^[us]

JASON LESCALEET ^[us]

TO LIVE AND SHAVE IN LA ^[us]

Ma 21- Zo 27 April 2008, Vooruit/Sphinx,... , Gent

COURTISANE FESTIVAL

MET OA KANTA HORIO ^[us] BRUCE MCCLURE ^[us]

MICHAEL NORTHAM ^[us] ...

Woe 30 april 2008, tbc, Gent

MAGIK MARKERS ^[us]

Vri 9 mei 2008, Domzaal Vooruit, Gent

EXPERIMENTEEL / ELECTRONICA

LUCIO CAPECE, MIKA VAINIO, AXEL DÖRNER & KEVIN DRUMM
HELEEN VAN HAEGENBORGH & ESTHER VENROOY

Woe 14 mei 2008, Vooruit, Gent

PSYCHROCK

HEALTH ^[us]

SIX ORGANS OF ADMITTANCE ^[us]

Maa 19 mei 2008, Scheld'apen, Antwerpen

VOMIT PUNK

PISSED JEANS ^[us]

ADOLF BUTLER ^[nl]

VOGUE ^[a]

i.s.m. Heartbreaktunes

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

courtisane festival

KORTE FILM, VIDEO EN NIEUWE MEDIA

21 – 27 APRIL 2008

IN VOORUIT & CINEMA SPHINX

GENT

EEN SAMENWERKING VAN COURTISANE, (K-RAA-K)³ EN VOORUIT
M.M.V. CINEMA SPHINX

AN EVENING ON...

performances van Kanta Horio, Bruce McClure, Michael Northam

FILM PROGRAMME

internationale selectie met o.a. Luke Fowler, Thomas Köner

Rachel Reupke, Neil Beloufa, Phil Solomon, Luther Price

ghosting the image een special met o.a. Ken Jacobs, Kirk Tougas

Keith Sanborn, Arthur Lipsett

artist in focus Ben Rivers

RE-MAKE/RE-MODEL

tentoonstelling met o.a. Melik Ohanian, Manon de Boer

Deimantas Narkevicius, Jean-Baptiste Ganne

INFO WWW.COURTISANE.BE / WWW.VOORUIT.BE / WWW.KRAAK.NET

TICKETS WWW.VOORUIT.BE - T. 09 267 28 28

SPHINX

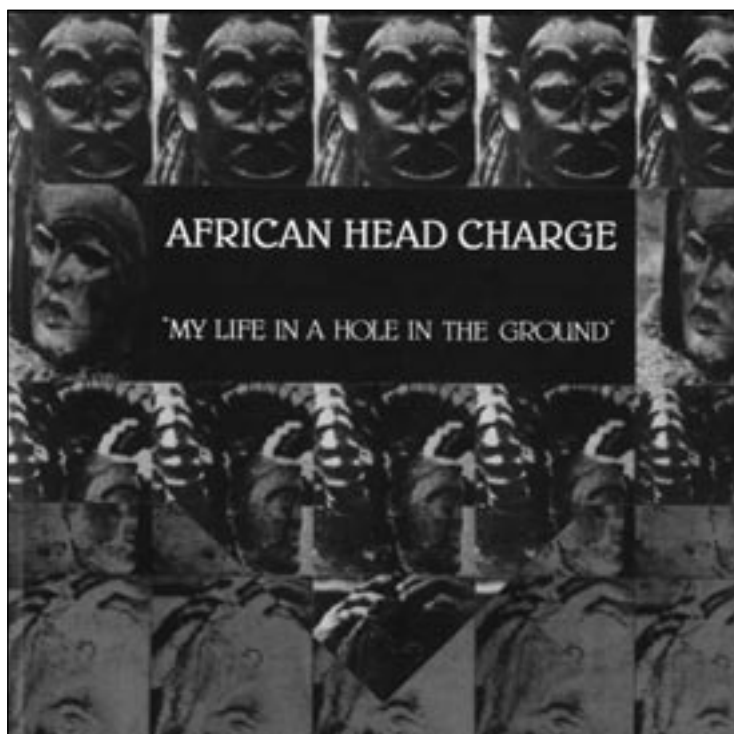
Ik herinner me nog, toen ik een jaar of 14-15 was, dat ik in de plaatselijke Music Mania (r.i.p.) de flyer meegritste die me enkele weken later naar mijn eerste hardcorepunkoptreden bracht. Ik ken de line-up nog uit mijn hoofd, maar wat me vooral bijgebleven is, is het gevoel dat mij overviel toen ik als klein opdongertje de zaal binnenging en het eerste nummer van de avond loeihard door de speakers knalde. Net als zoveel groentjes in de scene had ik het gevoel eindelijk iets gevonden te hebben dat van mij was, waar je kon zijn wie je wilde zijn, zonder verantwoording te moeten afleggen en waar de muziek een precieze weergave was van alle gevoelens van frustratie, pijn en onrecht die het adolescent zijn met zich meebracht. Ik weet niet of het aan mijn ouder worden ligt, maar naarmate ik mijn kop meer op shows liet zien begon het buikgevoel wat te tanen. Hoe duidelijker de onderliggende bewegingen binnen de scene voor mij werden, hoe meer het mij begon te dagen dat wat mij door die moeilijke puberjaren had gesleurd, slechts een leugen was. Een zelfgenoegzaam afkooksel van de mainstreamcultuur waar zo minachtend over werd gedaan, maar an sich op geen enkele manier beter. Mijn hart brak toen ik hoorde dat die ene band die ik live altijd zo overdonderend vond hun moves thuis voor de spiegel oefenden. Het strookte totaal niet met het idee dat ik had van de undergroundscene, en net zoals met bijna alles dat de mainstream door mijn strot had geduwd, begon alles na verloop van tijd naar plastic te smaken. Ik bleef naar shows gaan, maar de

magie was zoek. De frontmannen waar ik met ontzag had naar opgekeken, werden karikaturen van zichzelf. Ideologieën verloren hun betekenis en werden platgetreden paden waarbij het niet nodig was zelf ergens een mening over te vormen.

Heel af en toe echter wordt mijn pessimistische visie doorbroken door die ene band die de passie even kan doen oplaaien en de kids er aan herinnert waar het eigenlijk om te doen is. Enkele weken geleden nog had ik het voorrecht om getuige te zijn van een dergelijk optreden in een notoire punkrockclub in Gent. Zonder al te veel verwachting had ik mij ter plaatse begeven, verveling als grootste drijfveer, niet vermoedend dat dit de avond zou worden waarop mijn geloof vernieuwd zou worden. De band in kwestie zal het er waarschijnlijk niet om te doen geweest zijn. De kotsende en over het podium kronkelende zanger al helemaal niet. Het publiek dat zichzelf na iedere uithaal weer bij elkaar moest vegen zal ook wel niet op mijn mijmeringen hebben staan wachten. Maar het vleugje compromisloze authenticiteit dat deze zwijnenboel opriep was genoeg om het vuur van binnen weer aan te wakkeren. Wild en onvoorspelbaar worstelden band en publiek zich door de set. Geen boodschap. Geen maskers. Geen mode. Punkrock is vrij op alle manieren waarop jij vrij zou willen zijn. Kenneth Vanhoutte

Pissed Jeans + Vogue, 19 mei in Scheld A'pen.

African Head Charge My Life in a hole in the ground (1981)

Woorden: **Tommy Denys**

Onder de naald ligt een plaat uit het jaar 1981, gebotteld in London met een stevige Jamaicaanse afdrank. We zijn ergens terechtgekomen waar de crossover tussen dub en punk begint te bloeien. African Head Charge werd in 1980 opgericht door percussionist Bonjo I en geproduceerd door Adrian Sherwood, die de eerste vier African Head Chargealbums uitbracht op zijn On-U-Soundlabel. Beide mannen vonden elkaar in het vermengen van vrije sonische exploraties en wereldse oerritmes. De basis van hun muziek was de rootsmuziek, maar de muzikale visie moest een volgend stadium bereiken. Bonjo I, net ingeweken vanuit Jamaica en daar als muzikant gevormd bij de rastagemeenschap in de bergen, legde zich vanaf zijn vroege jeugd toe op rastadrums, Afrikaanse en Afro-Cubaanse ritmes. Dankzij die specifieke achtergrond van Bonjo I doet de muziek van African Head Charge soms denken aan de muziek van Count Ossie en diens nyabingi drumming

in *Grounation* (nog een dikke aanrader!), maar ze graaft een pak verder door de sonische en psychedelische studio-experimenten.

Bonjo I en Adrian Sherwood musiceerden voor de eerste keer samen met Prince Fari en Creation Rebel in 1979. Maar eigenlijk kon African Head Charge gezien worden als een virtuele groep, die zich in zijn beginjaren enkel zou bezighouden met studio-opnames en slechts veel later live zou optreden.

In 1981 bracht Brian Eno> het uitstekende album *My Life in the Bush of Ghosts* uit. Adrian Sherwood en Bonjo I lazen in een interview met Eno dat hij een visie had over een *psychedelic Africa*. Ze raakten gefascineerd door zijn muzikaal concept en begonnen, letterlijk ondergronds, te experimenteren in de Londense kelderstudio Berry Street. De opnames die ze toen maakten resulteerden in het album "My Life in a Hole in the Ground". Op Eno's album hoor je ritmisch geknipte achtergrondgeluiden, samples

van Libanese herders en biechtende priesters. Met African Head Charge gaf Adrian Sherwood een avant-gardeversie van Afrikaanse dub als antwoord.

De meeste nummers op *My Life in a Hole in the Ground* worden – net zoals bij reggae – gedragen door bas en drum en minimalistische Afrikaanse percussie. Die vormen een soort basislaag, maar de kleur van het album gaat nog veel wijder. Sommige nummers klinken overwegend Afrikaans en doen denken aan de Jamaicaanse rootsmuziek. Andere hebben een Oosterse toon, terwijl nog andere echo's bevatten van westerse jazz. Er werd volop gezocht naar nieuwe manieren om met klanken te toveren, maar hierbij mocht ook niet veel tijd worden verloren. Studiotijd was duur en schaaers en samplers waren nog niet courant in de opnamestudio's. Er moest dus gebruik gemaakt worden van opnamekanalen om de eerste edits te bewaren en te bewerken.

Luisteren naar African Head Chargeplaten is nog steeds een bevreemdende ervaring door het amalgaam van geluiden: Afrikaanse chanting, industriële geluiden uit de Londense straten, gemixed met krakende tapes met daarop bijvoorbeeld een discussie van Einstein die het over taalervaring en het leerproces heeft. Verder nog in de aanbieding: tonen van onderzees, Afrikaanse percussie, een Chinese harp en een geheel dat gedragen wordt door een vette, ronde bas, met dank aan de dubpioniers uit Kingston. De hoofdmoot dub wordt verder gekruid met de avant-gardejazz van Don Cherry, Ornette Coleman en James Blood Ulmer. Zo is, vooral op dit album van African Head Charge, de sax en trompet van Deadley Headley belangrijk om de geest van Afrika op te wekken, de New Orleansjazz te imiteren en de avant-gardeaanvallen van Pharoah Sanders en Ornette Coleman te counteren.

African Head Charge maakte nog drie goede studio albums na *My life in a hole in the ground*, waarop ze volop experimenteerden. Daarna werden ze een volwaardige liveband, tot de split in 1992. In 1994 vervulde Bonjo I zoals elke rastafari zijn droom en verliet hij Engeland voor moeder Afrika, in zijn geval Ghana. Haal deze plaat in huis of kom gerust op bezoek. We rollen er wel één. Jah Ruistafari.

Radioactieve modezombies die tussen het afval zitten te zoeken naar lederen promojeppers van Pepsi. Overvallen worden door een bende gewonde skinheads voor de batterijen die in je zak zitten onder een groot, deels vernietigd neonlicht. Er zijn leukere manieren om geïnspireerd te raken als muzikant. Toch zag Gabriël Lucas Crane van Wooden Wand & The Vanishing Voice er dé motivatie in om zijn soloproject **Nonhorse** op te starten. Crane werkt al jaren met tapes binnen WVV en het duurde geruime tijd vooraleer hij naar buiten kwam met zijn Nonhorsenachtmerrie. Na een paar tapes op Fuck It Records en een cd op Release the Bats, speelt Nonhorse op een cassetteavond in de ABCclub. Tijd om de communicatiehatende tapemerlijn achter dit project te interviewen.

Woorden: **Davy Dedecker**

Tekening: **Dirty Moustache**

ENTERTAINENDE NACHTMERRIES

Er is een prachtige biografie op woodenwand.com waarin staat dat je ooit zanger was bij een band genaamd "Violenceburg".

Toen je uit die band gegooid werd pikte Wooden Wand je op. Maar even serieus nu, hoe ben je bij the Vanishing Voice terecht gekomen?

Ik hou met heel mijn hart van die biografie, maar de waarheid is dat Wooden Wand and the Vanishing Voice elkaar ontmoet hebben in Purchase College tussen 1996 en 2000. De voltallige band, op Heidi Diehl na, woonde in hetzelfde huis. De sfeer in New York was op dat moment gelijk aan een potje vreemd gehuil. Doordat de school in een bos lag kwam er nooit iemand. Er was dus niks anders te doen dan compleet door te slaan en onze eigen cultuur te creëren. Ik was op dat moment niet echt een "muzikant". Het grootste deel van de tijd hield ik me bezig met anagrammen. De enige geluiden die ik bewerkte waren een soort van experimentele fieldrecordings. Halfslachtige magische toekomsthomeopathie. Ik maakte valse ruimteopnames waarbij ik een opname liet afspelen in een kamer waar iets totaal anders gebeurde. Zo waren er twintig mensen aan het eten in een kamer die eigenlijk leeg was, of waren er natte honden aan het worstelen tijdens een aflevering van Soultrain. In de andere kamer maakte er iemand mooie folknum-

mers. Na een tijdje verhuisden we allemaal naar het centrum van New York en kwamen er officieuze jamsessies. Uit die sessies kwamen ook onze eerste platen. Voor mij kreeg de band vorm toen we in 2003 tijdens onze tour op het Pasture Festival speelden.

Hoe kwam je op het idee om cassettes te verzamelen, looptapes te maken etc...

Mijn werk is als een dagboek. In deze tijden heerst de neiging om op constante basis informatie te creëren en te gebruiken. Het is net alsof er een onuitputtelijke uitwisselbare bron bestaat wat betreft de menselijke ontwikkeling. Ik kies er evenwel voor om getuige te zijn van de totale som van de informatie die ik in mijn leven krijg. Daardoor ontstaat voor mij de nood om altijd dingen opnieuw te ervaren. Ik vind dat cassettes perfect passen binnen die ingesteldheid. Ze zijn goedkoop, er zijn er veel, ze zijn makkelijk om te herstellen en ze zijn tastbaar. Vroeger werkte ik vaak met tekst en performance art. Ik begon cassettes te gebruiken om twee dingen door elkaar te kunnen zeggen. Ik begon meer te voelen voor het idee om tijdens performances die tapes te gebruiken. En zo heb ik een nieuwe vocabulaire gevonden. Het ging hem niet over "wat ik ging spelen", want dat zou betekenen dat ik gewoon

op play en stop duw. Het ging hem vooral om het manipuleren van iets wat an sich niet te manipuleren viel. Ik begon mezelf te verdiepen in het pure ritme van die fieldrecordings en de verborgen noisemelodieën in elk detail van die opnames. Ik werkte een tijdje samen met een paar New Yorkse muzikanten waardoor ik een systeem uitwerkte om ook met een meer traditioneel instrumentarium te werken. Na een tijdje deed ik niks anders meer dan met tapes werken. Ik besepte op dat moment dat muziek de meest heilzame weg was die ik kon volgen. Muziek is een enorm sociaal, intuïtief, fysiek en oorspronkelijk medium. Het is de eerstelijns expressie van het informatieve leven, de voetafdruk als het ware. Wanneer je constant een cassetterecorder laat opnemen krijg je de kans om de verborgen geluiden van het leven waar te nemen. Mensen spenderen enorm veel tijd om de aandacht van andere mensen te trekken op hun ideale zelfbeeld. Daarom wordt omwille van die persoonlijke ambities de bestaande informatie constant herwerkt. We veranderen wat we doen wanneer we weten dat we opgenomen worden, of als er mensen kijken. We veranderen wanneer het "het waard is". Ik ben vooral geïnteresseerd in onbewaakte momenten: de onbewaakte gitaarsolo in de zetel, het einde van een feestje wanneer mensen

spontaan beginnen op emmers en flessen te kloppen, de soundcheck die we eigenlijk niet zouden mogen horen. Geluiden die gemaakt worden zonder zelfbewuste gedachten. De schoonheid van de pure spontaniteit zoeken om dat dan door elkaar te mixen. Ik maak een collage van niet-ego gebaseerde expressie. Door die dingen te mixen kan ik de propaganda die ik op me gekotst krijg doorbreken. De tapes waar ik mee werk zijn half gemaakt en half gevonden. Dit medium staat me toe om een “schilderij” te maken van de dingen die ik ontmoet. Die ontmoeting is dan de spirituele zijde van de tapes.

Van sferische achtergronden bij WWV-platen over iets meer intensiteit bij die liveoptredens naar met gif doordrongen tapeopnames die vooral nachtmerries veroorzaken. Wat

inspireerde je om je eerste solowerk op Fuck It Tapes uit te brengen en waarom duurde het zo lang om er mee naar buiten te komen?

De meeste dingen die ik doe zijn paniekreacties op dingen die rond me gebeuren. Ik probeer als het ware m'n duivels uit te drijven wanneer ik speel of iets opneem. Jammer genoeg zijn de centrale thema's of leitmotieven: paranoia, apocalyptische angst, verwarring en de overduidelijke onnodigheid van communicatie. Maar het helpt me wel die dingen te verwerken. Niet mijn leven an sich, dat is vrij leuk om te leven. Het zijn vooral de existentiële dingen die me zorgen baren. Ik raakte vooral geïnteresseerd in het werken met geluid door samen te werken met anderen. Het heeft eigenlijk enorm lang geduurd eer ik echt de zin en energie had om alleen te gaan spelen. Maar na

een tijd werd het samenwerken zo emotioneel dat sommige dingen ergens anders moeten gekanaliseerd worden. Het sologebeuren begon vorm te krijgen toen ik een jaar intensief met WWVV getourd en opgenomen had. Ik woonde in een kelder vol vreemde mensen. Ik had constant grootse nachtmerries die leken op Egyptische/Romeinse/Dode zee-horrorfilms. De hele wirwar kwam constant over me. *Haraam*, *Circle of Flame* komt voort uit die nachtmerries. Het was een heel entertainende week.

Op het Domino Festival speel je op een avond die opgedragen is aan de cassettecultuur. Buiten het feit dat je zelf intens met die dingen bezig bent, in hoeverre heb je interesse in heel de achterliggende cultuur?

De cassettecultuur is belangrijk voor mij omdat het een start punt

is voor een grootschalige discussie over kunst, technologie en muziek. Mensen die interesse hebben voor tapes zijn vaak ook geïnteresseerd in DIY-design/kunst/performance. De lof kwaliteit van de tape zorgt ook voor een gelijkheidsbeginsel en is ook meer bereikbaar. De aantrekkingskracht van tapes is dezelfde aantrekkingskracht voor de kunst en het persoonlijke. Er is een conceptueel en haast fetisjistisch karakter gelinkt aan de cassettecultuur. Geluiden vangen in mechanische plastic lichamen maken van die tapes magische totems. De tapemuziek die ik opneem wordt meestal ook gereleased op tape. Dat houdt wel steek natuurlijk. Er zijn ook wel labels genoeg die zich intens bezighouden met tapes zoals “Not Not Fun”, “Night People” en “Fuck It”. Alleszins, het zijn altijd oprecht vriendelijke mensen in die scene.

Over apocalyptische nachtmerries gesproken. Welk instrument neem je uit je huis mee als je wist dat morgen de wereld vergaat en je iedereen daarvan bewust wil maken?

Ik zou mijn trompet meenemen. Ik kan verwittigen voor het gevaar, ik kan mijn vijanden ermee lastigvalen, vrienden wakker maken. Niks is zo apocalyptisch als een trompetgeluid tussen kapotte gebouwen.

Nonhorse speelt op 10 april in de AB club met To Live and Shave in L.A., Jason Lescalleet en Buffle.

GRAPPIG, MAAR ALLERMINST AMUSANT

Margolis geldt sinds de jaren tachtig als een exponent van de Amerikaanse experimentele scene. Hij richtte het cassetlabel Sound of Pig op (dat later tot Pogus Productions werd omgedoopt) en neemt tegenwoordig de zaken waar voor ondermeer Phill Niblocks XI Records en het Deep Listening Insitute van Pauline Oliveros. Maar Margolis' reputatie berust vooral op de talloze releases die hij onder het pseudoniem **If, Bwana** de wereld instuurde.

Woorden : **Han van den hoof**

If, Bwana (kort voor "It's Funny, But We Are Not Amused") is een doorlopend project waarin Margolis – alleen of met voortdurend wisselende bezettingen – zijn muzikale ideeën vorm geeft. De output van If, Bwana – verspreid over een twintigtal volwaardige releases, talloze samenwerkingsprojecten en bijdragen aan compilaties - kun je moeilijk onder één noemer vatten. Veel van zijn werken zijn vernuftige geluidscollages, op andere stukken wordt geïmproviseerd met traditionele en hoogst ongewone instrumenten en een aantal van zijn werken, waaronder het recente *An innocent, abroad* zouden door wie niet beter weet onder "nieuwe muziek" geklasseerd kunnen worden. De muziek van If, Bwana wordt vooral getypeerd door een combinatie van subtiele, abstracte humor en

eigenzinnige muzikale vondsten. Margolis kreeg nooit een formele muziekleiding, maar putte zijn inspiratie en enthousiasme uit de eclectische muziekcollectie die hij door de jaren heen als een bezetene heeft verzameld.

Al Margolis: “Toen ik na mijn studies van Queens naar Brooklyn verhuisde leerde ik Doug Walter kennen, die in zijn eentje verantwoordelijk is voor het leeuwendeel van mijn muzikale opvoeding. Doug was een soort spacerockmuzikant die de grootste collectie analoge synthesizers bezat die ik ooit heb gezien. Op vrijdagavonden hield hij open huis in zijn appartement boven een vishandel, waar het altijd stonk. Lui uit de New Yorkse scene gaven er concerten en wisselden demotapes uit. Doug had ook een gigantische muziekcollectie, allemaal Europese experimentele en avant-gardeplaten van mensen waar ik tot dan toe enkel over gelezen had. Elke vrijdag nam ik stapels van zijn platen mee naar huis om ze over te nemen. Ik bouwde in korte tijd een gigantische collectie cassettes op met werk van Stockhausen, Mauricio Kagel, Hans Werner Henze, Luigi Nono, Anthony Braxton ... Later ben ik al die platen beginnen op te sporen om ze zelf aan te schaffen. De ontdekking van die muziek was erg belangrijk voor mij. Het besef dat er mensen als Stockhausen en Nono waren die experimentele muziek maakten op een serieus niveau was voor mij een bevestiging dat mijn eigen tape-experimenten op een soort traditie voortbouwden.”

“Voorheen had ik in een paar bandjes gespeeld. Net zoals voor veel van mijn leeftijdgenoten was de opkomst van de punk een beslissende factor in mijn keuze om zelf muziek te gaan maken. Samen met twee vrienden startte ik de band Pigs on Parade, we speelden muziek die misschien het beste kan omschreven worden als *kinda crappy post-punkish Ramones stuff*. We speelden her en der wat gigs, de bezetting bestond uit gitaar, drums en vocals en we gebruikten een Moog Rogue voor de baslijn. De drummer kon er niets van en we versleten vier zangers op een jaar tijd. Op het ogenblik dat we allemaal gefrustreerd raakten en er de brui aan wilden geven kwam ik in het bezit van een Fostexviersporenrecorder, wat een nieuw tijdperk inluidde in mijn muzikale evolutie.”

“Met die machine zijn we opnames beginnen te maken. Door de mogelijkheden van het apparaat begonnen we te experimenteren met overdubs, effecten, omgedraaide stukken geluid en dergelijke. Op onze tweede tape stond een soort halfgare King Sunny Adé-interpretatie, met analoge synth en drummachine. Het was allemaal behoorlijk naïef en ingegeven door de dingen waar ik toen naar luisterde, zoals Zappa, Beefheart en Renaldo and the Loaf. Ik begon die recorder steeds meer als een instrument te ge-

bruiken waarmee ik muziek kon *construeren* in plaats van te spelen.”

“Later werkte ik als *shipping clerk* in een magazijn. Bij dat werk moest ik mijn verstand niet gebruiken en kon ik dus de hele dag muziek bij elkaar fantaseren. Wanneer ik 's avonds thuis kwam maakte ik het stuk waarmee ik in mijn hoofd had rondgelopen. Het resultaat kwam meestal heel dicht in de buurt van wat ik me voorgesteld had. De meeste If, Bwana-opnames zijn op die manier tot stand gekomen.”

Cassette Culture

De term *Cassette Culture* verwijst naar een wereldwijd netwerk dat grofweg ten tijde van de postpunk ontstond en begon te tanen bij de opkomst van de compact disc. Het netwerk bestond uit een verzameling individuen die vaak erg singuliere muziek maakten en hun werk uitwisselden, verspreidden en verkochten via correspondentie met gelijkgestemden. De impuls voor het ontstaan van de cassettescene was een combinatie van de DIY-esthetiek van de punk en de beschikbaarheid van 4-trackcassetterecorders als een goedkoop alternatief voor professionele studio-opnames. Aanvankelijk werd er voornamelijk postpunk en alternatieve rock verspreid via het netwerk, maar onder impuls van Throbbing Gristle's Industrial Records groeide de cassette uit tot het geliefde medium van de experimentele underground. De cassette was door zijn formaat en relatief lage kost uitermate geschikt om muziek te verspreiden die te eigenzinnig was voor de commerciële muziekindustrie.

Al Margolis: “Thurston Moore gaf enkele jaren geleden een boek uit met de titel *The Art of Cassette Culture*. Mijn teleurstelling was groot toen bleek dat het boek niet over het cassettenetwerk ging, maar over mixtapes met zelfgemaakte hoesjes die Moore en zijn generatiegenoten samenstelden om meisjes mee te imponeren op de *high school*. Ik denk dat meisjes versieren met de *weirde* experimentele muziek die werkelijk in de scene circuleerde op zijn zachtst gezegd contra-productief zou werken.” (lacht)

“Ik raakte in het cassettecircuit betrokken door OP Magazine te lezen. In dat blad werden aanvankelijk maandelijks een tiental cassettes besproken. Tegen de tijd dat OP de boeken neerlegde stonden er honderden recensies van tapes in. Ik begon artiesten en labels aan te schrijven waarover ik intrigerende berichten las en al gauw besteedde ik al mijn zakgeld aan cassettes.”

“Uit geldgebrek besloot ik op een blauwe maandag om zelf tapes uit te geven, zodat ik ze kon ruilen met andere labels. In '84 verscheen de

eerste Sound of Pigrelease, *Slave Ant Raid* was een compilatie waar naast tracks van The Haters, Smersh en Half Japanese ook de eerste If, Bwana-opname op stond, die ik op de eerste dag van dat jaar had opgenomen. De tweede cassette – *Sombrero Galaxy* – was een project van mezelf en Jay Hernandez. Het plan om op deze manier geld te besparen werd al snel in de kiem gesmoord, want nu besteedde ik alles aan blankocassettes en postzegels!”

De Sound of Pigreleases volgen elkaar in ijl tempo op. Bij Margolis thuis stond een stel tape-decks zowat non-stop cassettes te dupliceren, en voor elke tape die de deur uitging kwam er een nieuwe aan met de post. Toen Margolis zich ging toeleggen op het uitgeven van cd's en vinyl op zijn nieuwe Pogus Productionslabel en de Sound of Pigperiode afsloot, bevatte de catalogus meer dan driehonderd releases, muziek van legendarische namen en obscure grootheden als Big City Orchestra, John Hudak, Conrad Schnitzler, Gen Ken Montgomery, Illusion of Safety, Jim O'Rourke en vele anderen. Alle titels zijn nog steeds verkrijgbaar.

Met Pogus Productions vaart hij een licht gewijzigde koers. Het label geeft naast muziek van de “doe-het-zelvers” ook werk uit van “serieuze” hedendaagse componisten. Dit evenwel zonder te discrimineren of een onderscheid tussen die twee benaderingen aan te geven: Margolis geeft muziek uit waarin hij gelooft, of die nu op papier gecomponeerd werd of op iemands slaapkamer in elkaar werd geknutseld. Op Pogus verscheen werk van onder anderen Pauline Oliveros en Tom Johnson, maar ook van “vergeten” componisten als Robert Rutman en Felix Werder en zelfs een cd van de bij ons weinig bekende Belgische componist Leo Kupper.

Al Margolis: “Op het einde van de jaren tachtig begonnen de eerste 20ste eeuwse avant-gardecomponisten uit te sterven. Grote platenlabels die het werk van componisten als Scelsi, Nono en Feldman altijd genegeerd hadden, begonnen plots postuum hun werk uit te geven. Ik kon alleen maar walgen van zoveel cynisme en vatte samen met Dave Prescott het plan op om met een “before they die”-serie te starten: werk van levende componisten, uitgebracht terwijl ze nog in leven waren. Het plan bleek uiteindelijk te ambitieus, in mijn enthousiasme had ik er namelijk geen rekening mee gehouden dat opnames van orkestrale uitvoeringen behoorlijk duur zijn en dat die musici ook allemaal betaald moeten worden en royalties willen ontvangen. *Bastards*.”

Al Margolis geeft op 4 april een concert in De Witte Zaal in Gent. Hij wordt bijgestaan door muziekjournalist en improvisator Dan Warburton. Verder staan ook Illusion of Safety en Mecha/Orga op de affiche.

“EEN BEETJE VERLEDEN IS NODIG MAAR NIET TE VEEL”

Dertig jaar geleden ontstond er in het Limburgse christendorpje Hamont commotie rond enkele depressieve punkers die het neerhalen van de gemeente tot hobby hadden gemaakt. De Belgische Joy Division doopten zichzelf “**De Brassers**”. Nu is er een verzamel-cd uitgekomen met oude en nieuwe opnames en geluidsfragmenten uit een hilarische minidocumentaire van VPRO.

Woorden : **Bart Gielis**
Foto : **Marc Haesendonckx**

Hoewel die groepsnaam bijna even olijk klinkt als pakweg De Confecti's, was er van vroege weinig sprake bij De Brassers. Het waren tenslotte zwartzakken en die mochten niet lachen. Toch droop de eerlijkheid er vanaf. Hun opnames en concerten waren rauw en recht-door, hun teksten misantropisch. Zo moest het. Nog steeds komt de groep punkgewijs samen in een garage voor drankorgieën en jamsessies. En ook op het podium ademen ze nog steeds een mix uit van 1979 en nu. Op 5 april spelen ze in Petrol in Antwerpen, op de dag van de arbeid samen met Wire in 4AD in Diksmuide. Wij hadden een gesprekje met Marc Haesendonckx, bassist van het eerste uur.

Drie jaar na jullie ep “Slijk” komen jullie niet op de proppen met een full-album maar met een compilatie. Vertel.

“gesprokkeld en bespoten” is inderdaad een soort compilatie. Wij noemen het een copulatie, van dertig jaar Brassers met nummers van vroeger en nu. Sommige zijn liveoptredens, soms zelfs nog opgenomen met een cassette recorder, andere zijn niet uitgebrachte demo's en nummers geript van vinyl, gezongen in het Nederlands en het Engels en geïllustreerd met fragmenten uit interviews op radio en tv. Drie nummers zijn opgenomen na Slijk: “no easy way out”, “my night”, “the scream” (deze laatste is een herwerkte versie van een nummer op de 12” uit 1981).

Ik zag zonet op YouTube vrij hilarisch beeldmateriaal van de Brassers: Een interview uit '81 dat de sfeer uitademt alsof jullie nog binnen de 24 uur collectief zelfmoord zullen plegen. Als je dat nu bekijkt, zie je daar dan de humor van in of is het nog altijd even menens?

De sfeer was inderdaad nogal paranoïde toen. Zoals uit het YouTube-filmpje blijkt, was men in die tijd nog niet veel gewoon en lokte onze attitude, kledingstijl en muzieksmaak hevige weerstand op bij lokale "instellingen" zoals kerk en politie en ook bij de gewone bevolking. Ook het feit dat veel jongeren zich hiertoe aangetrokken voelden, zorgde voor ongerustheid. Het busje waarmee we naar optredens reden werd een geliefkoosd doelwit voor politiecontroles, alle groepsleden kregen met huiszoekingen en rechtszaken af te rekenen en het jeugdcafé dat we openhielden werd op bevel van de burgemeester gesloten. In die tijd gingen we zowat elk weekend op stap op de Stadswaag in Ant-

stel dat de drang om tegen schenen te schoppen met de jaren weggeëbd is?

Vroeger stond er als titel boven een interview in Humo "Er wordt al genoeg gelachen". Wel, vandaag mag er al eens gelachen worden, ook met onszelf. Dat getuigt toch van relativierungsvermogen. De drang om tegen de schenen te schoppen is zeker verminderd, al zijn onze teksten nog steeds niet opgewekt en vrolijk. Onze beginjaren blijven wat dat betreft wel doorwerken. "Anger is an energy" is nog steeds een mooie kreet. Als je die energie kunt omzetten in muziek waar je jezelf goed bij voelt dan heb je een mooie, maar nogal verslavende overlevingsstrategie gevonden. Verslavend omdat muziek maken een uitlaatklep is geworden. Repeteren leidt soms tot magische momenten, tot momenten waarin ieder instrument zich perfect inpast in een totaalsound, liefst zonder dat je er van tevoren iets over afspreekt. Op die momenten zorgt het maken van muziek voor

levingsmechanisme als een ander, dat ons niet vreemd is.

Volgende quotes komen uit oude interviews en recensies.

"Hoe knellender de sociale controle, hoe scherper is het verzet" (Trouw, '81)

Mooie quote. En geldt dus subtiel ook in omgekeerde richting. De omhelzende recuperatie.

"De Brassers zijn konsekvent gebleven, produceren nog altijd hun opnamen niet en zijn blijkbaar niet zinnens om ook maar enige toegeving te doen om zelfs maar klankmatig toe te geven aan de eisen van een publiekswerking." (Knack '82)

Wij willen zeker nieuwe geluiden proberen, maar dat wil niet zeggen dat je toegevingen doet. Je aan iets blijven vastklampen is ook een toegeving doen aan het beeld dat anderen van je hebben of het hokje waar anderen je trachten in te stoppen. Eigenlijk moet je doen waar je jezelf het beste bij voelt en dat is meestal ook hetgeen er spontaan uitkomt wanneer je begint te jammen, zeker voor muzikale analfabeten zoals wij. We moeten niets doen waar we geen zin in hebben omdat het moet of omdat het goed zou zijn voor onze business. We hebben namelijk geen business.

"Het heeft ze tot ware collector items gemaakt in Londen en Amsterdam, waar ze in punkhandels verkocht worden naast de nieuwe Engelse groepen." (Knack, '81). Kunnen we ooit hopen op een heruitgave op vinyl?

Een vinylreissue? Neen, we brengen gewoon een copulatie-cd uit waarop hier en daar een al dan niet herwerkte reissue staat. Een beetje verleden is nodig, maar ook weer niet te veel.

"De Brassers zijn 's lands rasechte zwartzakken, tegenover Red Zebra's cartoonversie." (Goddeau, '05)

Red Zebra kennen we sinds de Rock Rallyfinale van 1980, waar we samen aan deelnamen. Na de Rock Rally hebben we gezamenlijk een "trauma tour tachtig" opgezet die ons in heel Vlaanderen bracht. We verkochten elkaars eerste single tijdens optredens ("En toen was er niets meer" en "I can't live in a living room"). We hebben dus een deel van de weg samen afgelegd. Maar we verschilden toch sterk van elkaar. Red Zebra was braver en ook veel vrolijker, De Brassers ruiger, vettiger en donkerder.

De Brassers spelen 5 april in Petrol, Antwerpen en 1 mei in de 4ad, Diksmuide

werpen en ook daar viel de politie om de haverklap de punkcafés binnen.'s Ochtends volgden nogal wat punks ons naar Hamont, waar we dan meestal aankwamen als de ochtendmis tegenover ons café begon. Maar als je nu terugblijkt op die periode, moet je er toch vooral om lachen. De tijden zijn ook veranderd. We worden nu bijna gekoesterd in Hamont en als we daar optreden komen zelfs de schepenen kijken. Maar natuurlijk menen we nog altijd wat we doen, anders ga je op onze leeftijd niet meer tot diep in de nacht staan zweten in de garage waar je repeteert.

Het feit dat jullie dertig jaar later nog steeds bestaan, getuigt volgens mij wel van een bepaald relativierungsvermogen. In welke mate heeft dat invloed op jullie muziek? Ik veronder-

stellen dat de drang om tegen schenen te schoppen met de jaren weggeëbd is?

Met nieuwe fans als de Dewaele Brothers en met hen een hele generatie hipcats boorden jullie een nieuw publiek aan dat zich meer met ironie en entertainment ophoudt dan met jullie oorspronkelijke "filosofie". Hebben jullie nooit moeite gehad met die verandering van context?

Ook dat leer je relativiseren. Eerst ben je hip, dan wordt je een oude zak en dan ben je om de een of andere reden terug even hip. Terwijl je au fond steeds je ding bent blijven doen. Alleen zal dat ding wel mee veranderen met jezelf en dus je omgeving. Maar de *basisvibe* is dezelfde. Men wordt wat men is. Ook ironie is een over-

DE KUNST VAN DATABASES EN AANHALINGSTEKENS

Op **Courtisane** 08 staat in het festival-luik *Ghosting the images* het gebruik van found footage centraal: film- en videomakers die tweedehandse beelden tot nieuwe configuraties herschikken. Naast de obligate flarden Hollywood-klassiekers, wordt hiervoor evengoed geput uit bedrijfsfilms, telejournaals, home movies en andere audiovisuele noise uit de archieven van de voorbije eeuw. Deze beeldrecyclage levert niet alleen nieuwe verhalen op, maar vestigt ook de aandacht op wat systematisch wordt weggelaten en genegeerd. Of hoe een infoshock bij kunstenaars tot verrassende allianties van mediakritiek, kunst en entertainment kan leiden.

Woorden : **Sarah Kesenne**

Het remixen van bestaande beelden is zeker geen nieuw fenomeen. De laatste jaren werd found footage echter weer actueel door de digitalisering van beeldarchieven. Beeld dragers als 8 en 16 mm, pellicule of VHS zijn immers geen eeuwig leven beschoren. Zo bestaat bijvoorbeeld het risico dat er van onze kindertijd niet veel beelden zullen overschieten omdat VHS-video uit de jaren tachtig al na een paar jaar sterk aan kwaliteit inboet. Massaal gaan digitaliseren lijkt momenteel de enige oplossing, terwijl ook harde schijven en serversystemen fragiele opslagsystemen zijn. Daarnaast zorgt de toevloed van video op internet via YouTube en co ervoor dat kunstenaars tegenwoordig geconfronteerd worden met een tsunami van videobeelden. Zo moet je als found footage filmmaker naast een begenadigd monteur, ook al een beetje media-archeoloog zijn.

De cinema, als het 20ste-eeuwse medium bij uitstek, is daarbij een grote bron van liefde en haat. Veel van de filmmakers uit het programma

graaien gretig in de grabbelton van de filmgeschiedenis, als hommage maar ook om af te rekenen met het conservatisme en de vaak al te gemakkelijke driftbevrediging van de droomfabriek die cinema is. De haperende montages van Martin Arnold in *Pièce Touchée* zetten de mechanische herhaling van genre-codes uit de klassieke cinema bijvoorbeeld zeer uitdrukkelijk in de verf. Door extreme concentratie van de actie worden huiselijke scènes tot op het niveau van de frames ontleed. De personages lopen er overstuurbij, als gevangenen in de technologie, op de rand van de psychose haast. Ook de registratie zelf ontsnapt niet aan het scalpel van Arnolds montage: ze slaagt er niet in meer analyse en kennis te verschaffen. Een must see uit het programma is ook *Vampir Cua-decuc* van Pere Portabella, die nooit eerder in België vertoond werd. Deze experimentele documentaire uit 1970 is eveneens gebaseerd op een bestaande film, 'Count Dracula', waarin een jonge Christopher Lee acteert in een regie van regisseur Jess Franco, die later nog de softe-

rotische cultfilm 'Vampiros Lesbos' zal maken. Scenes van Count Dracula wisselen af met behind-the-sceneshots van de gammele special effects, voorbereidende make-up-sessies en off screen tijdverdrijf van de filmploeg. De overbelichte zwart-witcontrasten en de bevreemdende musique concrète van Carlos Santos maken van Vampir Cuadecuc een esthetisch hoogtepunt voor wie houdt van de nostalgie van gedegradeerde filmkopijen.

Ken Jacobs' *The Doctor's Dream* uit 1978 is eveneens een herwerking van een bestaande film. Jacobs maakt in zijn montage korte metten met de causaliteitsprincipes van de klassieke cinema, wat een structuur oplevert die in principe veel getrouwer is aan de chaotische werking van ons denken en geheugen. *The Doctor's Dream* is daarom niet enkel een hypnotiserende trip, maar ook een vorm van cinematherapie. Jacobs staat ook niet voor niets bekend als

een scharnierfiguur uit de naoorlogse experimentele filmwereld. In zijn *Perfect Film* doet de filmmaker net het omgekeerde: de beelden van straatinterviews net na de moord op Malcolm X liet hij onaangeraakt omdat ze 'perfect waren zoals hij ze vond', bij manier van zeggen in de vuilnisbakken van een televisiestudio. Getuigen van de moord en journalisten proberen het gebeuren tot in het absurde toe te reconstrueren. "I can't give you the accurate number of gunshots", zegt een getuige tenslotte.

Het citeren en recyclen uit de media en de cinema is daarbij een vorm van culture jamming: stukjes mainstreamcultuur, maar ook avantgarde consumeren, onteigenen, verknoeien, misbruiken, verteren en herboetsen. "Mediakritiek was in het verleden vaak de reden waarom kunstenaars found footage in hun films verwerkten", aldus Stoffel Debuysere, samensteller van 'Ghosting

the images'. Dat neemt niet weg dat found footage binnen zeer verschillende kunstenaarsoeuvres wordt ingezet, als medium. De gesofisticeerde collages van Peter Tscherkassky ontsprongen aan het moralistische maatschappijbeeld van een kunstenaar die steeds meer zal wegglijden in de schizofrenie, terwijl bij Kirk Tougas eerder een intellectueel spel gespeeld wordt.

Het programma met werk van Ken Jacobs, Arthur Lipsett, Kirk Tougas, Maurice Lemaître, Keith Sanborn, Naomi Uman, Martin Arnold, Abigail Child, Peter Tscherkassky, Pere Portabella, Morgan Fisher, Matthias Muller, Brian Frye, Lewis Klahr en anderen sluit in zekere zin aan bij de tentoonstelling *Re-Make / Re-Model* (Met o.a. Deimantas Narkevicius, Jean-Baptiste Ganne, Maroan El Sani & Nina Fischer, Matthias Müller & Christophe Girardet ...), opgebouwd rond het hercontextualiseren van narratieven.

Courtisane Festival 08, Sphinx & Vooruit
21-27 april, Gent
www.courtisane.be

Vruchtbare kruisbestuivingen tussen drones, minimalisme en folkpop.

RENDERIZORS - een samensmelting van The Renderers en Sandoz Lab Technicians - experimenteert met drones en weeft met bevreemdende geluiden spannende geluidstapijten die bij iedere luisterbeurt nieuwe details onthullen. Daarnaast houden de Nieuw-Zeelanders ook van mooie melodieën, wat op *Submarine* tot een aantal prachtige folkpopsongs met een bizar randje leidt. Renderizors' veelzijdige aanpak staat garant voor een prachtige kaleidoscoop aan geluiden waarbij de band evenmin uitgesponnen psychedelische gitaaruitbarstingen schuwt.

THE CHILD READERS balanceren eveneens op de grens tussen experiment en zoete folkpop. De band van Jason Honea en Loren Chasse, een van de stichters van de groep Jewelled Antler, specialiseert zich al enkele releases in dromerige popmantra's die het midden houden tussen Richard Youngs, Xiu Xiu en lofi in de lijn van Guided By Voices en Sparklehorse. The Child Readers bedienen zich van een rijk klankenpallet. Met mandoline, harp, gitaar, elektronica, percussie, piano, stemmen en ander leuks maakt het duo sfeervolle doch vaak getormenteerde folkpop. Het audiovisuele extraatje dat *Music Heard Far Off* biedt, draagt bij tot deze dromerige sfeer.

Net zoals Loren Chasse maakt ook Steven R. Smith deel uit van Thuja. Solo gaat hij ondermeer onder de naam **ULAAN KHOL** door het leven. Met dit project werkt hij momenteel aan de trilogie 'Ceremony'. Op 1 richt hij zich op noise en feedback en gaat hij met gitaarmuren en dissonantie in negen afzonderlijke episodes op zoek naar de psychedelische abstractie. Na een initiële frontale aanval, schroeft Ulaan Khol het geluidsniveau terug tot organische ambient. Via abstracte soundscapes mondt hij uit in desolate gitaarcomposities. Deze variaties zorgen ervoor dat 1 de nodige diepgang meekrijgt.

Maariv bevat enkele elektroakoestische solo-opnames van **PRESTON SWIRNOFF**. In contrast met zijn samenwerkingen met Ilya Monosov (als The Shining Path en Monosov Swirnoff) gaat Swirnoff op dit album zoek naar kruisbestuivingen tussen minimalisme en drones. Tijdens de vier nummers op Maariv is hij in de weer met een divers instrumentarium dat bestaat uit piano, elektronica, orgels, gitaar en cassettes die hij op variabele snelheid afspeelt. Iedere keer weet Swirnoff de eindeloosheid in zijn compositie op te roepen, doch de ene keer is het resultaat al beklijvender dan de andere.

THE TERMINALS zijn uit heel ander hout

gesneden. *Touch* is een heruitgave van hun klassieker uit 1992 die de tand des tijds met glans doorstaat. De ruige rock die de Nieuw-Zeelanders brengen wordt met de nodige effecten begeleid zodat er een beladen sonische chaos ontstaat die niet moet onder doen voor pakweg Wooden Shjips. Voeg hierbij de aanstekelijke riffs, het strakke drumspel van Peter Stapleton en de donkere stem van Stephen Cogle en je hebt een klassieker in wording. -HvdL

RENDERIZORS - *Submarine* (Last Visible Dog) ★★★★★₁₂
 THE CHILD READERS - *Music Heard Far Off* (Soft Abuse) ★★★★★
 ULAAN KHOL - 1 (Soft Abuse) ★★★★★₁₂
 PRESTON SWIRNOFF - *Maariv* (Last Visible Dog) ★★₁₂
 THE TERMINALS - *Touch* (Last Visible Dog) ★★★★★₁₂

Eurokrautimprov

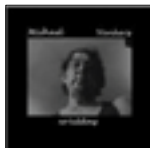
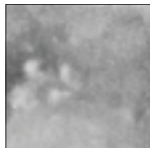
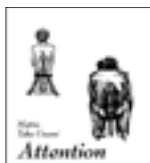
TO THE ANSAPHONE is een Noord-Italiaans gezelschap dat na zes jaar van afwezigheid de draad terug oppikt met de release van een nieuwe 10". De groep maakte begin jaren '00 furore met een mix van klassieke krautritmes, elementen van freejazz en postpunk uit de jaren '70. Hier gaan ze veel verder op dat ingeslagen pad. To The Ansaphone vertrekt opnieuw vanuit dezelfde veelheid aan invloeden, maar door manipulatie van de opnames achteraf, waarbij stukken van volgorde gewisseld werden en geluiden veranderd, klinkt de groep nu minder als een rockgroep en eerder als een los collectief dat improvisatie en de vrije vorm hoger in het vaandel draagt. Repetitieve bas- en drumlijnen werden nu samengegoot met geluidscollages en klagende, nasale zang. Deze nieuwe aanpak drijft To The Ansaphone naar nieuwe hoogtes en zet hen weer op de kaart als een van de interessantere groepen op het oude continent. Uit de rijkgepulde scene van Lissabon komt **ONE MIGHT ADD**. Het element dat meteen het meest opvalt als je *Sailing Team* beluistert is de zware en herhalende percussie, wat doet denken aan groepen als Gang Gang Dance en Black Dice. Verder is er een hoop spontaan en incoherent lijkend gerotzooi te horen met allerhande elektronica die schijnbaar alle denkbare richtingen uitgaat. Zonder de veelheid aan ritmisch gekletter zou een doorsnee luisteraar hierdoor allicht snel ieder gevoel van richting verliezen, maar nu geen nood: One Might Add staat garant voor een verwelende geluidstrip met kompas. -BD

TO THE ANSAPHONE - *s/t 10"* (Holiday) ★★★
 ONE MIGHT ADD - *Sailing Team* (Ruby Red Editora) ★★★★★₁₂

Us-Freerock

Op 61-jarige leeftijd nog met een metalplaat aan komen zetten, dat doet alleen **MICHAEL YONKERS!** Op *No Kidding* brengt hij in zijn eentje elf nummers lang scheurende gitaarribs. En Michael Yonkers gaat hard! Verwacht geen traag en slepend minimalisme hier, goed weggestoken in de dikke gitaarlagen zitten zelfs nog een hoop frivole melodieën. Voor zoveel jeugdig enthousiasme kunnen wij natuurlijk alleen maar ons petje afnemen en er uitzinnig mee naar Michael Yonkers zwaaien. Heel wat jaren jonger zijn de juveniele improvkids van **OUR BROTHER THE NATIVE**. Waar hun vorige plaat nog rustig onder de noemer "free folk en aanverwanten" kon geklasseerd worden, zoekt het trio nu andere oorden op. Meer epische oorden, om precies te zijn. Inderdaad, *Make Amends For We Are Merely Vessels* kent nu veel meer gelijkenissen in sound en instrumentarium met groepen als a Silver Mount Zion en Godspeed You! Black Emperor. Zeggen dat het trio verworpen is tot een zoveelste postrockadept en dus alleen maar nummers van minstens 10 minuten maakt om de luisteraar daarna te kunnen overweldigen met een zorgvuldig opgebouwde climax, zou natuurlijk wel oneerlijk zijn. De structuur hier is helemaal anders en het vrije karakter van de manier waarop de muziek geschreven wordt, blijft doorklinken. Tegenwoordig van een lang instrumentaal stuk beginnen ze bijvoorbeeld ineens te zingen of te schreeuwen. Het is tekenend voor het eigen karakter van de groep van deze jonge honden. **HARMONIZE MOST HIGH** doen ook precies waar ze zin in hebben, maar dan wel iets rustiger aan. Dit nieuw psychedelisch freejazzacidfolkcollectief bedient zich van heel wat instrumenten om een van de meest verrassende platen sinds lange tijd neer te zetten. Op *Babylon* staan wisselende sferen centraal. Een jazzstuk wordt geleidelijk aan teruggedrongen door steeds toenemende folkinjecties. Zware ritmes banen er zich hun weg doorheen, waarna even later de flarden mist weer optrekken, jazz terug de overhand neemt en de sfeer weer lichter wordt. Babylon drijft op een losse structuur waarin blaasinstrumenten, snaarinstrumenten en percussie elkaar feilloos vinden. Zelfs rapper Dälek komt even meedoen. Een heel stemmige plaat die de potentie heeft om op grote schaal potten te breken. -BD

MICHAEL YONKERS - *No Kidding* (Ruby Red Editora) ★★★★★₁₂
 OUR BROTHER THE NATIVE - *Make Amends For We Are Merely Vessels* (Fat Cat) ★★★
 HARMONIZE MOST HIGH - *Babylon* cd (Ruby Red Editora) ★★★★★

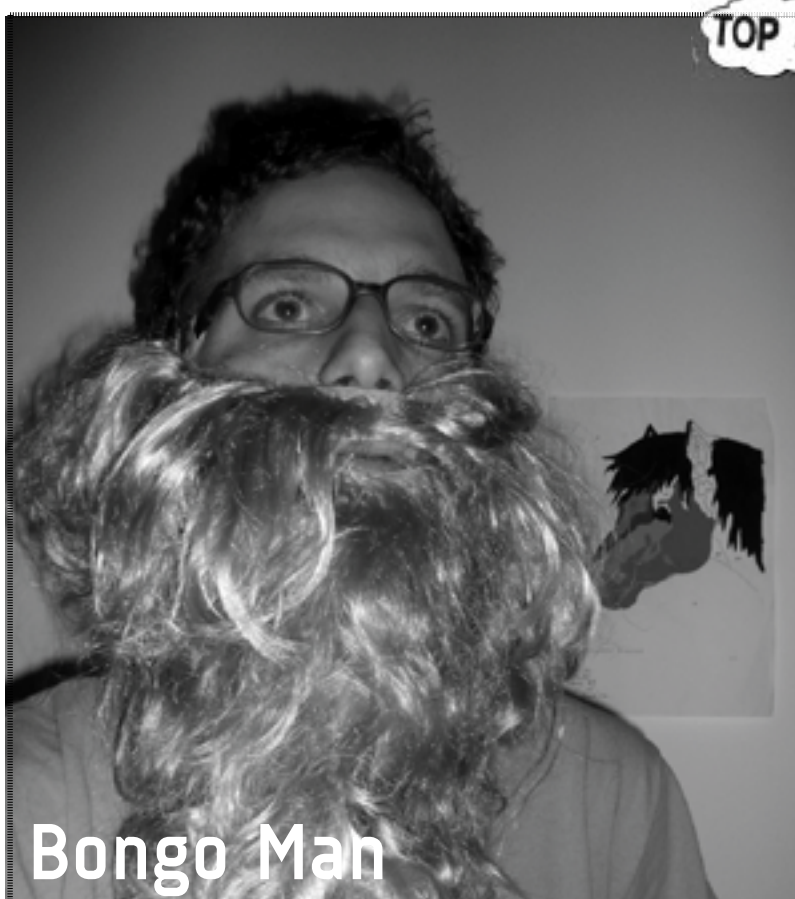

Stilte! Attentie!

Mattin heeft een nieuw label, Free Software Series, voor de promotie van experimentele muziek die met vrije software is gemaakt. Vrij betekent hier niet gewoon gratis, maar in overeenstemming met de definitie van de Free Software Foundation (<http://www.fsf.org/licensing/essays/free-sw.html>): *free as in free speech, not as in free beer*. Op de zilver-zwarte verpakking van elke release staat de gebruikte software opgesomd. Zo leren we dat **MATTIN** zelf zich bediend heeft van Pure Data, Supercollider, Jamin en Ardour voor zijn *Broken Subject* (Free SS 04). Wat hij waarmee heeft gedaan, komen we niet te weten, maar hij levert tien mooie, titelloze sculptuurtjes af die ruwe synthese, feedback en de obligate stilte combineren. **JULIEN SKROBEKs** software beperkt zich tot Audacity, waarmee hij *Le Palais Transparent* (Free SS 03) heeft opgenomen, "a composition for guitars and sine waves". Het stuk is opgedragen aan Radu Malfatti. Dat betekent dus heel veel stilte, drie kwartier lang, met occasionele gitaarslagen en de genoemde sinustonen. We horen niet echt een evolutie in het geheel en de langdurige totale digitale stiltes wekken een steriele indruk. Het klinkt als een Japanner, neem Taku Sugimoto, maar dan zonder ziel. Een andere **TAKU** is **UNAMI**. Dat is soms ook een erg stille jongen, maar op *Attention* spant hij samen met Mattin qua geruisloosheid toch wel de kroon. Unami bespeelt af en toe de gitaar in het linkerkanaal, zeer droog, maar niettemin lichtjes sensueel, en aan de rechterkant spreekt Mattin de luisteraar toe. Ook hij is uiterst spaarzaam met woorden, zodat je concentratievermogen danig op de proef wordt gesteld. Toch slaagde dit bizarre plaatje erin mijn attentie vast te houden. Mattin levert commentaar op je luisterervaring, stelt je vragen, geeft bevelen ("Turn up the volume") en zelfs een schouderklopje ("This is very demanding music, you're doing a great effort"). De vele stille momenten geven je ampel de tijd alles te overpeinen of even het toilet te bezoeken, want met een duurtijd van 74 minuten kan de nood wel eens hoog worden. Een plaat om eenmaal met volle aandacht te beluisteren en dan door te geven. -PM

MATTIN - Broken Subject (Free SS) ★★
JULIEN SKROBEK - Le Palais Transparent (Free SS) ★
MATTIN/TAKU UNAMI - Attention (w.m.o/r - Hibari Music) ★★½

TOP 5

DJ Bongo Man maakt de laatste tijd furore in de underground met zijn voorliefde voor moderne Afrikaanse muziek. Daarnaast is hij ook een vast onderdeel van het Brusselse weirdotrancedancepopvehikel Buffle. Buffle speelt op 10 april op Cassette Crusts on Tape Trips in de Ancienne Belgique.

V.A. - LIPA KODI YA CITY COUNCIL (MISSISSIPPI RECORDS, 2007, LP).

Recente compilatie met prachtige R&B, Pop, Highlife, Palm wine, Juju en koormuziek uit verschillende delen van Afrika, opgenomen tussen 1967 en 1972. Dit label uit Montreal/Portland specialiseert zich in vinylheruitgaves van moeilijk te vinden muziek, met verzorgd artwork en is bovendien nog goedkoop ook.

ORCHESTRE KIAM - YOYOWE (EDITIONS VÉVÉ, CONGO, 1975, 7").

De manier waarop de meeste Congolezen hun elektrische gitaar bespeelden in die tijd, tovert altijd een grote glimlach op m'n gezicht. Het tweede deel van dit nummer is gewoon ecstatisch. De constant kruisende geluiden, de fantastische solo, gecombineerd met een snelle, maar relaxte bas en de dunne sound van de drums. Zo mooi.

MUSIC OF OCEANIA: THE IATMUL OF PAPUA NIUGINI (MUSICAPHON, INSTITUTE OF MUSICOLOGY OF THE UNIVERSITY OF BASLE, 1972-1975, LP).

"My jaw dropped and my eyes popped out when I first heard this lp in a second hand record store. Some tracks feature seven hypnotic intertwined flutes plus a simple beat, other ones powerful drum rhythms combined in complex stereo ways. Illuminating and trance-inducing."

ATA KAK - OBAA SIMA (GHANA, TAPE)

"Great dancefloor filler rap tape." Funky elektronische dansmuziek, geflipte zanger en zoete backing vocals. Deze cassette is echt uniek en bewijst dat de kopie beter kan zijn dan het origineel. De bassige, rokerige kwaliteit van de tape voegt alleen maar extra charme toe. Te downloaden op <http://awesometapesfromafrica.blogspot.com>

JR. MURVIN - PHILISTINES ON THE LAND / UPSETTERS - BINGO KID (BLACK ART, 1977, 7").

The kant van The Upsetters is het instrumentaal van het nummer op de A-kant. Op die track hoor je veel beter de pingpong van grappige geluiden en de noten die wegvallen en terug opduiken. Prachtig gitaargeluid. Een heel goed nummer.

Agenda

CHROMATICS in De Kreun.

30/03 Occii, Amsterdam

Nightingales (uk), Christy & Emily (us), Violet Violet (uk)

03/04 Occii, Amsterdam

Frightening Fiction (nl), Seein' Red (nl)

04/04 013, Tilburg

Danielle Lemaire (nl) + Uw hypotheek-advies (nl)

04/04 Witte Zaal, Gent

Al Margolis (us), Illusions of Safety (us)

04/04 Jh Zenith, Dendermonde

Varukers (uk), Reproach (b), Sunpower (b)

05/04 Schip, Molenbeek

SZ (fr), Madadayo (be)

05/04 Hof Ter Lo, Antwerpen:

Hipp Huray... live noises met o.a. Condom, Frames A Second (be), Sektion B (d), Grunt, Shift (fin)

05/04 Croxhapox, Gent

Silvester Anfang II (b)

05/04 VK, Brussel:

This Will Destroy You (us), The Portables (b)

06/04 Sojo, Leuven:

Blue Cheer (us)

08/04 Vooruit, Gent

Mike Reed's Loose Assembly / Rempis percussion quartet / Sabin Todorov Trio

09/04 Cultuurhuis, Maldegem

Peter Broderick (dk/us), Our Broken Garden (dk)

10/04 – 17/04 AB, Brussel

Dominofestival met o.a. Peter Broderick (dk/us), Our Broken Garden (dk), Dubstep Night, Nonhorse (us), To Live And Shave In L.A. (us), Black Lips (us), Busdriver (us), Efterklang (dk), Jana Hunter (us), Flying Lotus (us), The Gutter Twins (us), ...

10/04 – 13/04 Motel Mozaïque

Festival, Rotterdam

The Gutter Twins (us), Low (us), Black Lips (us), Efterklang (dk), A Fine Frenzy (us), Bass Fiction Live (us) Devotchka (us)

12/04 Hof Ter Lo, Antwerpen

Fred Frith (uk) feat. Norman Teale (us)

12/04 De Kreun, Kortrijk:

Phosphorescent (us), Jana Hunter (us)

12/04 013, Tilburg

To Live And Shave in L.A (us), Sudden Infant (de)

13/04 Worm, Rotterdam

To Live And Shave in L.A (us), Sudden Infant (de)

17/04 – 20/04 Roadburn Festival,

013 Utrecht

Celtic Frost, Cult of Luna (s), Boris (jpl), Acid Mothers Guru (jpl), Jesu (uk), Year of No Light (fr), Scott Kelly (us), Witchcraft (s)

18/04 De Kreun, Kortrijk

Antibalas (us)

19/04 KC Belgie, Hasselt

Witch (us), Aethenor (us), Graveyard (s)

19/04 De Kreun, Kortrijk

Human Bell (us), Old Time Relijun (us)

20/04 Worm, Rotterdam

Japanese New Music Festival

21-27/04 Vooruit & Sphinx, Gent

Courtisane Festival met concerten op 23, 24 en 25 April

24/04 4AD, Diksmuide

Centro-Matic (us), South San Gabriel (us)

26/04 De Kreun, Kortrijk

Chromatics (us)

28/04 Occii, Amsterdam

Capillary Action (us), Tv Buddhas (Isr)

29/04 Stuk, Leuven

Wire (us), Silvester Anfang (b)

30/04 Tbc, Gent

Magik Markers (us)

01/05 4AD, Diksmuide

Wire (us), De Brassers (b)

02/05 Cultuurhuis, Maldegem:

Kimono (is)

02/05 La Compilothèque, Brussel

Evangelista (us), Jesus Is My Son (b)

02-03/05 KC Belgie, Hasselt:

Audiomer festival

03/05 Sojo, Leuven

Witchcraft (swe)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van (K-RAA-K)³ vzw

OFFICE

(K-RAA-K)³ vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE: Steve Marreyt
EINDREDACTIE: Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE: Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE: Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: Dave Driesmans
VORMGEVING: Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

Dirt Mustache (US) is de naam waaronder Jason Reamer zijn kierewiete sci-fi-outsiderart maakt. Ergens tussen Basil Wolverton en Daniel Johnston.
www.danteswharf.com
COVER: Wouter Smeraldina

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

www.4ad.be

4AD

PRESENTEERT 20

- vr 04 04 20.30** Van Hoge Gisting^(be)
The Atomic Freaks^(be)
- za 05 04 20.30** De Legende^(be)
20 jaar 4AD: The Party
- vr 11 04 20.00** Wim Willaert^(be) • theatertram
De Dansende Fontein
- za 12 04 20.30** Pierced Arrows^(us)
Troubleman^(be)
- vr 18 04 20.00** Teatr Novogo Fronta^(ru/cz) • theatertram
Dias de las Noches
- zo 20 04 15.00** The Trashmen^(us)
The Neanderthals^(us)
Hipbone Slim & The Knee Tremblers^(uk)
- do 24 04 20.30** Centro-Matic^(us)
South San Gabriel^(us)
- za 26 04 20.30** Mark Foggo's Skasters^(uk)
Jah Inspiration Sound
- do 01 05 20.30** Wire^(uk)
De Brassers^(be)
- vr 02 05 20.30** White Ghost Shivers^(us)
The Smoky Midnight Gang^(be)
- zo 11 05 20.30** Two Gallants^(us)
Blitzen Trapper^(us)
- ma 12 05 18.00** ICP Orchestra^(nl/d/uk/us)
- zo 18 05 20.30** Kočani Orkestar^(mk)

D 08

DOMINO 08

- 10/4 EFTERKLING + OUR BROKEN GARDEN
+ PETER BRODERICK
- 10/4 CASSETTE CRUSTS ON TAPE TRIPS ...
A CASSETTE NIGHT FEAT.: TO LIVE AND SHAVE IN L.A.
+ JASON LESCALLEET + NONHORSE + BUFFLE
- 11/4 THE GUTTER TWINS (MARK LANEGAN & GREG DULLI)
- 11/4 DUBSTEP NIGHT FEAT.:
BASS FICTION LIVE (KODE 9 & MC SPACEAPE) + DJ BUN-ZERO
- 12/4 BURNT FRIEDMAN & JAKI LIEBEZEIT + PIVOT
- 13/4 BLACK LIPS + YURA YURA TEIKOKU
+ LE CLUB DES CHATS
- 14/4 ANTIPOP CONSORTIUM + BUSDRIVER
- 15/4 ALELA DIANE + MARIEE SIOUX
+ PHOSPHORESCENT + JANA HUNTER
- 16/4 SOUTH SAN GABRIEL + CENTRO-MATIC + JOS STEEN
- 16/4 BABY DEE + LIBRARY TAPES
- 17/4 ADAM GREEN + SOKO + JEFFREY LEWIS & THE JITTERS

- TENTO: DENNIS TYFUS presents HIS ARTWORK FOR ULTRA ECZEMA
- PRE-LISTENING SESSIONS
- DJ SETS
- SCREENING OF...

WWW.ABCONCERTS.BE

